

Road Hill House

kige indruk die de eerste mevrouw Kent altijd had gemaakt.

Dan was er het raadsel van Constances vermiste nachtjapon en het bebloede hemd dat de politieagenten van Trowbridge achter het fornuis in de keuken hadden aangetroffen. In de veronderstelling dat het om menstratiebloed ging, hadden ze gehuiverd 'zults in de openbaarheid te brengen'. Toen Whicher overging tot arrestatie van Constance keerde de publieke opinie zich tegen hem. Hoe kon een jong, onschuldig meisje in staat worden geacht tot het plegen van zo'n gruwelijke, goed voorbereide moord?

Met dezelfde honger waarmee wekenlang het sensationele nieuws was gevolgd, werd de beroemde rechercheur nu over de hekel gehaald. Voor Summerscale hangt de omslag van de publieke opinie samen met de bestaande klassen en standen. Dat een volksjongen nietsontziend noble huizen binnendrong en zonder aanzien des persoons onthulde wat er gaande was achter de gesloten luiken, was opwindend maar ook bedreigend. De oplossing van de moord leidde tot een schandaal en luidde het einde van Whichers carrière in. Op 49-jarige leeftijd stuurde Scotland Yard hem met pensioen, maar zijn geest leeft voort in de Engelse literatuur.

Giovanni Morelli, Sigmund Freud en Sherlock Holmes. In zijn geweldige es-

Met dezelfde honger waarmee wekenlang het nieuws was gevolgd, werd de beroemde rechercheur nu over de hekel gehaald

say *Sporen* (1979), terug te vinden in zijn studie *Omweg als methode*, demonstreerde de Italiaanse historicus Carlo Ginzburg de analogie tussen de drie sporenzoekers. Zo catalogiseerde Morelli de schilderijen van Botticelli aan de vorm van de oren, die niet terug te vinden was bij zijn kopiïsten en kopieerde Doyle hem in *The Cardboard Box* (1892) door Holmes de vorm van twee afgesneden oren te laten analyseren die per post waren opgestuurd aan een onschuldige oude dame.

Wat Freud natuurlijk in de 'Morelli-methode' boeide, was de idee dat onbelangrijke details, die gewoonlijk als triviaal en 'laag' golden, de sleutel leverden die toegang gaf tot de meest verheven producten van de menselijke geest. In zijn essay *De Mozes van Michelangelo* (1914) schrijft hij: "Ook in de psychoanalyse is het gebruike-

lijk uit de gering geachte en onopgemerkte details, uit het afval – de *refuse* – van de waarneming geheime en verborgen zaken op te maken."

Voor de bron van deze frappante verwantschap tussen speurder, psychoanalyticus en kunstvorser geeft Ginzburg een verbluffend simpele verklaring: hun medische achtergrond. **Zowel Morelli, Freud als Doyle voerde jarenlang een artspraktijk voordat ze het werk maakten waar ze beroemd mee werden.** Alle drie waren thuis in een andere tak van spoorzoeken, de medische semiotiek, de opkomende wetenschap die het mogelijk maakte niet voor het blote oog waarneembare ziekten te diagnosticeren op basis van symptomen aan de oppervlakte.

Terug naar het verziekte familieleven van de Kents. Ruim vijf jaar na de moord komt Constance onverwacht met een bekentenis. De dan 21-jarige vrouw wordt veroordeeld, zit haar gevangenisstraf van twintig jaar uit en zal tot haar honderdste onder een valse naam in Australië voortleven. Whicher was ervan overtuigd dat ze bij het doden van Saville hulp had gekregen van haar broer William, met wie ze een hechte band had. Met haar bekentenis heeft ze hem buiten schot gehouden.

In een anonieme brief die Constance Kent in 1928 verstuurde, vindt Summerscale aan het eind van haar boek een mogelijke aanwijzing voor de krankzinnigheid van deze tragische familie. Samuel Kent leed aan syfilis – opgelopen bij een prostituee – en besmette zijn eerste vrouw en hun kinderen. Het verklaart ook de vroege dood van Mary Pratt, de streberige gouvernante. Eenmaal op de troon als de nieuwe mevrouw Kent wilde ze het kroost uit het vorige huwelijk van haar man, getuigen van alle overspel en waanzin die zich jarenlang in huis hadden afgespeeld, zo ver mogelijk van zich vandaan hebben.

Arme Constance, slachtoffer van de seksuele praktijken van haar vader. De associatie met het verhaal van de achttienjarige Dora, zo prikkelend door Freud beschreven in zijn *Ziektegeschiedenis* (1905), dringt zich op. Was Constance net als Dora in staat gesteld haar smeekbede om aandacht en liefde op de bank van de beroemde Weense psycholoog neer te leggen, had de afschuwelijke wraakmoord op haar stiefbroertje nooit plaatsgevonden. |